

Den andra staden

Närmare ett kvartssekel senare såg hon vindsnurran på vårdkasen igen. Men det var inget återseende. Tornet var högre nu och rotorbladen verkade vitare. Kanske var det bara solen, som blänkte i den sista snön. Slalombackens packade pister som förvirrade henne. Men nej, det var ett annat vindkraftverk nu. Och brevid tornet stod en sorts träkupol. Den liknade en triumfbåge skulle hon komma att tycka, när hon senare hade sett den upplyst på natten.

Vid stigningen upp från Gådeån hälsade kommunens reklamtavla: *Välkommen till Härnösand! Vi har 5 kyrkogårdar och 0 sjukhus. Kör försiktigt!* Hade någon skämtare klottrat under. Det fick visst stå kvar. Kiörningskolan stod kvar där den alltid hade stått, liksom sjukhuset. Åtminstone fanns själva byggnaden fortfarande.

Buss 100 stannade vid järnvägsstationen som nu kallades resecentrum. Vinden slet i kjolen när hon steg ut. Hon började gå mot ön. Ingen hade krattat kring tingshuset och det fanns inga gardiner i fönstren. Vid tidningshuset, där hon hade vikarierat sommaren innan flykten, kom hon på sej med att sakna *Nya Norrland*-skylten. Inte ens anrika Öbacka undkommer snabbmatskapitalismen, tänkte hon när hon såg McDonalds och Lidl torna upp sej vid vattnet på var sin sida om vägen.

Den som lyssnar på sina steg märker att klangfärgen förändras när man kommer ut på den uppfällbara delen mitt på Nybron. Hon gick i helt andra tankar. Men när ljudet ändrade karaktär kom historien tillbaka till henne – rakt in i magen. Hon flämtade till och stödde sej mot broräcket. I nattvikens vatten såg hon sin egen spegelbild. Sida vid sida med residensets. 24 år. Hon såg väl inte så tokig ut, men visst hade åren ritat en del rynkor även i hennes ansikte. Residenset däremot såg nästan yngre ut i solblänket.

Hon kände blickar i nacken och vände sej om. En man i orange signalväst och med ett mjukdjur i famnen såg henne i ögonen och sa något obegripligt. Innan hon hunnit reagera hade han vinglat vidare på sin packcykel. Det tyska klockspelet i domkyrkans torn markerade hel timme och hon återupptog vandringen. Innan hon hade nått ö-sidan mötte hon ytterligare tre cyklister.

Först en tjock karl på en liten cykel och med en för liten t-shirt. På den var det tryckt TÅ och någon sorts ögonsymbol som fick henne att tänka på storebror. Sedan en chokladbrun kille på mountainbike. Djupt neddragen cyklehjälm och blicken stirrande rakt fram. Sist en dreads-älva med barnsadel och lapptäckesklänning i brunt och grönt. Cykeln knirkade och håret såg ut att vara ungefär 50% av hennes kroppsvikt. Samtliga såg smått galna ut. Cyklade alla stans kufar?! Eller kanske var det inte enskilda galningar, kanske var det hela Härnösand ...

Och själv då!? Hela hennes ärende verkade galet. På facebook, genom en applikation som hette *Would you sleep with me?* hade hon träffat en typ som hette Nils-Olof. Han var knappt 30 år, jobbade på landsarkivet och trodde på öppna relationer. Kanske var hon smickad över uppmärksamheten från en yngre man. Inte för att hon hade något emot ett litet äventyr, men att resa ända från London! Kanske sökte hon mest ett svepskäl att behöva återse gamla Härnta.

Hon sneddade över Stora Torget och hajjade till när hon hörde en grupp kvinnor i burka, som diskuterade på ... troligen något afghanskt språk. Konsthallen tog det mesta av vinden och flera av dem som satt på sundsvalls-trappen hade tagit av sej till linne. I april!? Var det växthuseffekten? Hon minns i alla fall inte sådana vårar. Med viss förvåning såg hon att solbadarna täckte hela den mänskliga färgskalan. En mosaik från finskt gulvitt till blåsvart kongo. Hade Härnösand blivit en metropol? Samtidigt som stan höll på att läggas ner?!

Hon stannade några ögonblick på Storgatan där Tempofiket inte längre låg. Säkert tio minuter försenad hittade hon fram till Rutiga Duken. Som avtalat hade Nils-Olof en regnbågssjal. Hon såg honom direkt. En halvsekunds svartsjuka grep tag i henne eftersom han stod och pratade med två kvinnor. De såg ut som medelålders punkare. Hon bestämde att hon inte kommit hit för att bli involverad och gick fram till gruppen.

-Hej! sa hon och tvingade sej att inte stirra på den ena punkarens prästerliga rundkrage.

-Hej Embla! sa Nils-Olof och log uppskattande, jag har tagit en plats i soffan.

-Det är så fint väder, kan du börja med att visa mej stan?

Nils-Olof tog ledningen genom Östanbäcken – *som de ville riva på 70-talet för att bygga parkeringshus* – upp mot domkyrkan – *sveriges minsta och den enda som är vit* – och vidare uppför universitetsbacken. Det nya biblioteket var imponerande – *det har fått både arkitektur och bibliotekspris*. Han bad henne skåda ut över Södra Sundet, sjöbodarna och berättade om ett stort flöte som lades ut och togs in med skiftande politiska majoriteter. Sedan gick han över till att berätta historien om jungfruhögen och de andra storhögarna som förstörts - *på ett sätt som var otänkbart för jämförbara fornminnen i till exempel Gamla Uppsala*.

Lite fult var det kanske. Att låta honom tro att hon var där för första gången. Å andra sidan hade åren gjort henne till främling i sin egen födelsestad. *Hundra år av ensamhet* hade hon läst den sista sommaren. *Fyra hundra år av inskränkthet* var den rubrik hon då hade velat sätta på jubileumsåret. Det vågade hon aldrig säga till redaktören. Istället gav hon sej iväg hon med en kille som körde folkabuss och så ut nästan som Nils-Olof gjorde nu. Åtminstone hade de samma typ av plastbågade glasögon.

Men folkabusskillen hade rökt på i bilen och varit lika less som hon på 400-åringen. Nils-Olof däremot verkade ärligt facinerad, nästa förälskad i sitt Öbacka. Kanske för att han inte kommer härifrån, tänkte hon. Och så undrade hon om det var för elakt tänkt. Själv älskade hon ju London genom de pusselbitar hon hade valt att se. Inte för regnet och smoggen direkt ...

På kvällen när de satt nedsjunkna i en soffa på Metropol och Miriam Aïda spelade samba-jazz bestämde hon sej för att flykten skulle vara över och att Härnösand kanske var lite, lite mer likt London vad än hon hade kunnat minnas.